

Dnes se vracíme k poměrně ožehavé a náročné otázce, zda

Opravdu pošle dobrý Bůh lidi do pekla?

Nejprve si však zopakujme klíčové myšlenky, které tu k této otázce zazněly začátkem července, a které dokreslují celé toto vysvětlení.

(1) Peklo je reálné

Není to výmysl z pohádek, a jeho skutečná podoba je v reálu mnohem horší, než jak nám ji prezentují právě pohádky nebo legendy. Peklo je hrozivým a úděsným řešením věčnosti. Místem, kterému by se člověk měl hodně zdaleka vyhnout.

Ježíš se několikrát o pekle zmiňuje, aby nás nenechal v nevědomosti, aby se nikdo nemohl vymlouvat, že o tom nic nevěděl. Součástí jeho prezentace pekla jsou další fakta:

(2) Peklo nebylo součástí původního stvoření

Zpočátku nebylo součástí Božího plánu, který zahrnoval pouze to, co je označeno jako dobré. Pán Bůh ho neplánoval. což také svědčí o jeho dobrotě a dobrých záměrech se stvořením, včetně člověka. Peklo vzniklo později až jako reakce na ďáblovu vzpouru. A s tím souvisí i třetí fakt, na který Ježíš poukazuje:

(3) Peklo nebylo určeno pro lidi

Ač dnes víme, že peklo je alternativou pro věčnost některých lidských duší, nebylo tomu tak od začátku. Až když se lidé přidali na ďáblovu stranu, pak si tím otevřeli cestu pro jejich duše do pekla.

Další krok navazuje:

(4) Lidská duše je nesmrtelná

A vůbec při tom nezáleží na kvalitě lidského života. Jestli byl zbožný, a jeho duše tedy směřuje k nebi. Nebo jestli nebyl zbožný a jeho duše - chtě nechtě - míří vstříc peklu.

Někteří teologové zde přicházejí s výkladem, že lidská duše buď míří do nebe anebo je zničena. Byl by to sice jaksi optimističtější pohled, ale pravdivý není.

C. S. Lewis to vysvětluje tak, že téměř vše, co se zničí, vlastně dostává jen nějakou jinou podobu. Místo zničeného přichází něco jiného. Když např. dáte špalek na oheň, tak se na první pohled zdá, že celý shoří, ale chemicky se proměňuje na popel a kouř a světlo ohně. Z jednoho špalku máte tři jiné substance.

A tak i když by lidská duše prošla ohněm pekla, a ten by ji sežehl, tak pak i po projití ohněm pokračuje v nějakém, nám neznámém, stavu dál.

A pátý fakt - pro nás asi nejdůležitější - četli jsme tu texty, které jednoznačně ukazují na to, že

(5) Boží nejhlubší osobní touhou je, aby nikdo neskončil v pekle.

Pán Bůh si přeje, aby nikdo nezahynul.

A od toho se dostaneme k dnešnímu textu:

2. Samuelova 14:14 (B21)

„Jako voda na zem rozlitá.“ Třeba to byla jen drobná neopatrnost, malá nehoda a džbán se převrhl. A tak se vylitá voda pomalu se vsakuje do země, už z ní nic nebude, už se z ní nic neuvaří, už se s ní nic neumyje.

Je to pronikavý a nemilosrdný obraz lidské smrtelnosti a konečnosti tělesného života. Neradi se s tím setkáváme. Ale současně je v tom verši i naděje: „Bůh nechce brát život.“ A připravuje způsoby, aby podstatně víc lidských duší bylo zachráněno pro věčnost v jeho blízkosti.

A tak se Pán Bůh stará, připravuje cesty, zůstává vzhůru přes noc, posílá člověku do cesty druhé lidi, připravuje výrazné životní okamžiky, poskytuje krásu stvoření, podnítl strach z bolesti, prostě mnoha různými cestami se snaží člověka oslovit, zastavit, přimět k přemýšlení, změnit otočit směr jeho cesty.

Pán Bůh oslovuje, podněcuje, ale jak jsem řekl již několikrát, nikoho nedrží nebo netlačí násilím.

Jinými slovy, On dovolí člověku, aby svým životem naplnil právě ten úděl, který člověk sám naplnit chce.

Ted' se dostávám možná k tomu nejpodstatnějšímu v celé té otázce. Popíšu to na:

Příkladu vynálezce

Zkuste si představit situaci, že jste součástí vědeckého týmu, který už nějakou dobu pracuje na rozvoji umělé inteligence. Už jste skoro u cíle a rozhodnete se mezi dvěma variantami:

BUĎTO sestrojíte robota, který přesně a do posledního detailu splní vše, k čemu ho naprogramujete. Bude 100% fungovat podle programu, který do něj vložíte. Prostě přesnost a dokonalost. Tohle je varianta A.

NEBO je tu varianta B: na první pohled téměř stejný robot. Na první pohled nepoznáte rozdíl. Ten je v tom, že jeho program mu dovoluje dělat činnosti podle jeho vlastní rozhodovací schopnosti. Tento robot se totiž může sám vědomě rozhodnout, co udělá.

A tak zatímco od toho prvního můžete jako vynálezci slyšet: „Děkuji, že jsi mne vytvořil.“ A to proto, že to má zapsáno ve svém programu.

Od toho druhého pak můžete slyšet: „Děkuji, že jsi mne vytvořil.“ A to proto, že se pro tento výrok sám za sebe rozhodl. Protože usoudil, že by bez vás neexistoval a teď je opravdu rád, že existuje.

Být členy takového týmu, jakou možnost byste volili?

Pochopitelně. Ta druhá je jistě lákavější, zajímavější a přináší mnohem větší výzvu i potěšení. Pro vynálezce musí být určitě lepší odměnou.

Ale má to jeden háček. Dost podstatný.

Totíž ten druhý robot může sám od sebe říct: „Děkuji, že jsi mne vytvořil.“ ALE on také může říct, sám od sebe: „Víš, co? Mně to tady nebaví, já se tady trochu rozhlédnu. Táhleta zahrada vypadá hodně zajímavě. Nestarej se o mě, já si udělám věci po svém. Já to zvládnou sám.“

Rozumíte té pointě?

Dar svobodné volby

Možná tak nějak podobně se Bůh rozhodoval. Nebo když trochu uvolníme svou fantazii, můžeme vidět osoby Boží trojice, pomyslný tým vynálezců, který uvažuje a diskutuje o tom, která z těchto dvou variant bude lepší jako vrchol všeho stvoření, které se jim dosud tak dobře dařilo.

Podobně jako my jsme volili možnost „B“, tak se rozhodl i vědecký tým Boží trojice. A tak člověku dává možnost se rozhodnout. Adam, a s ním my všichni ostatní, dostáváme dar svobodné volby.

A je to úžasný dar. Nejsme jen naprogramovaní roboti. Můžeme říct, sami od sebe, protože to tak cítíme: „Děkuji, že jsi mne vytvořil.“

Ale je to i nebezpečný dar. Protože můžeme říct: „Děkuji, ale už tě nepotřebuji. Už si chci jít vlastní cestou.“

Vynálezce a stvořitel se pak dívá, jak dotyčný člověk jde za svým rozhodnutím. Asi se dívá smutně, ale nestaví žádné ploty, zábrany, aby vůli člověka nějak omezil.

Působí pouze tak, že zavolá, osloví nebo pozve.

Dar touhy po Bohu a věčnosti

Současně jsem ale také přesvědčen, že vedle daru svobodného vůle dostává člověk do vínku ještě jeden dar, a tím je touha po Bohu, touha po věčnosti.

Touha najít v tomto neklidném světě, v bouřlivém životě pokoj a klid. A zdrojem tohoto pokoje je jen a jedině Bůh. Tento pokoj lze získat pouze ze vztahu s ním.

Tuto touhu popisuje velmi známými slovy i církevní otec Augustin: „... neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě.“

Lidská duše, sjednocená s Bohem tady na zemi, má potom připravenou cestu do věčnosti s Bohem.

Lidská duše, která se rozhodne obrátit k Bohu zády, si sama od sebe, nikoliv z Božího popudu, volí věčnost v nejzazší temnotě.

A prosím, neviňme z toho Boha!!

Dostali jsme od něj víc, než jsme mohli dostat. Mnohem víc. Tak za svoje špatná rozhodnutí nesvalujme vinu na něho! On nám dal dar svobodného rozhodnutí, protože věděl, že ten dar využijeme, že z něho budeme mít potěšení. Že se svobodně rozhodneme dělat dobré věci, že se rozhodneme o nich přemýšlet, že se budeme rozhodovat tak, že to bude k radosti nám a prospěchu druhých.

A on člověku dává tento dar rád. Na jednu stranu radostně, na druhou stranu s vědomím, jak snadno lze takový dar zneužít.

Závěrečná ilustrace

Celé to dokreslím ještě na jednom příkladu:

Představte si, že váš dospělý syn získal nedávno řidičák. Což na jednu stranu je událost radostná, zkoušky zvládl, můžeme mu blahopřát. Ale také událost,

která přinese další novou porci starostí, potažmo strachu.

Zvláště, když se po několika samostatných jízdách se vrací a mezi řečí vám sděluje své dojmy:

„Ty, táto, víš, že to naše auto umí jet 170?

A nechápu, proč si pokaždé dáváš pásy. Já jezdím bez nich a je to mnohem svobodnější.

Jo, a říkali mi kluci, že v Pískové Lhotě nebyli policajti s radarem snad 30 let.

Víš, co jsem se dneska naučil? Psát SMSky za jízdy. Víš, co času se tím ušetří!! Škoda, že jsem na to nepřišel už dřív.“

Co vy, jako rodiče na to?

Po Letním pobytu a sérii přednášek o výchově jsme možná lépe vybaveni takovou situací zvládnout.

Třeba přijde rázná domluva, třeba přijde rozhodnutí nepůjčit mu auto nebo jezdit jen s vaším dozorem.

Ale stejně, jednou přijde den, kdy si pořídí vlastní auto, a v tomto způsobu jízdy bude chtít pokračovat.

Co vy, jako rodiče na to?

Přeci je dospělý, nemůžete ho držet doma, nemůžete ho přivázat na židli, aby nikam nejezdil.

Vaše možnosti jsou omezené. Jen občas s ním promluvit a hodně se modlit.

Možná i tohle je situace Boha - Otce, který má dospělé děti, které už žijí vlastním životem a dělají svá vlastní rozhodnutí. A někdy docela špatná: jízda 170 km/h, žádné pásy, psaní SMS za jízdy, a to vše může být jen obrazem mnoha dalších přestoupení Božích pravidel.

Podobně však také Bůh Otec nikoho nedrží, nepřivazuje k židli, ale jen občas promluví a Duch svatý se usilovně přimlouvá lkáním nevypravitelným.

Jednou člověku dal možnost se svobodně rozhodnout, tak ho nebude svazovat pokaždé, když se rozhodne špatně, ale při tom si člověk musí uvědomit, že zodpovědnost za své vlastní rozhodnutí se nese on sám, a vině není Pán Bůh.

Peklo je hrozné místo. Nebe je neporovnatelně lepší prostředí pro trávení věčnosti. Kéž nás všechna naše rozhodnutí směřují a dovedou do Boží přítomnosti! Amen!

Požehnání: Fil 4:7